

[Krag.]

ind i et solidarisk Ansvar for en Aarrække, som i den gældende Lov om Hypoteklaanefondens Oprettelse er 30 Aar, og saa pludselig se sig stillet overfor dette, at man skal blive i dette Ansvar 16 Aar længere, thi det er virkelig det, som her gennemføres. Det er en Ændring, som er betænkelig, og Spørgsmaalet om dens Berettigelse kan højst muligt blive en Domstolssag. En Lovgivning af den Karakter synes jeg, Rigsdagen bør være forsigtig med.

Men det, som egentlig har givet mig Anledning til at tage Ordet for at rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, er dette, at dette Lovforslag oprindelig fremsattes her i dette høje Ting, uden at man havde nogen som helst Viden om, hvorvidt de med Lovforslagets Gennemførelse forbundne øgede Omkostninger ved, at Rentefoden sættes ned, Afdrags-tiden forlænges, skal betales af Statskassen eller af de Institutioner, som gennem Hypotekbanken har ydet de sønderjydske Laantagere dette Beløb paa 20 Mill. Kr.; thi de vedkommende Forsikringsselskaber har jo Krav paa deres Rente, de har Krav paa Tilbagebetaling af Laanebeløbene indenfor de fastsatte 30 Aar. Jeg ved nok, at den højtærede Minister har forhandlet med Selskaberne om en Ændring af disse Betingelser i Overensstemmelse med det Lovforslag, her foreligger, men om disse Forhandlinger har ført til noget positivt Resultat, ved jeg ikke noget om, og har de ikke det, maa det blive Statskassen, som kommer til at betale Rentedifferencen og den Afdragsdifferencen, som vil blive Følgen, saafremt dette Lovforslag gennemføres, og saa vil det til syvende og sidst blive til Staten, de sidste 16 Aars Afdrag fra Laantagerne i Hypoteklaanefonden skal betales. Jeg synes derfor, det har Interesse, inden dette Lovforslag forlader den høje Rigsdag, at faa Rede paa, hvor vidt den højtærede Minister paa dette Punkt er naaet i Forhandlingerne med de oprindelige Laangivere.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Det ærede Medlem, der talte sidst, vil sikkert ikke forundres over, at jeg bliver en lille Smule forbavset over, at det ærede Medlem og et andet æret Medlem af hans Parti, efter at dette Lovforslag er passeret gennem Folketinget uden Udvalgsbehandling, derefter er vedtaget af Landstinget med alle 4 Partiers Stemmer, først nu ved eneste Behandling finder Anledning til at fremkomme med de mange Betæneligheder,

som de fremkommer med i Dag. Det forekommer mig, at der havde været betydelig mere Grund til at søge disse Spørgsmaal klarlagt i et Folketingsudvalg end her i Folketingssalen. I øvrigt forekommer det ærede Medlems Bemærkning om, at der ikke er blevet noget tilbage af Lovforslaget, saaledes som jeg havde forelagt det, at være en lille Smule ved Siden af, idet det kan siges, at hvert Ord, der stod i det Lovforslag, er blevet tilbage. Landstinget har intet ændret i de Bestemmelser, som stod i Lovforslaget. Der er tilføjet nye Bestemmelser, men der er blevet alt det tilbage, som der var, da Lovforslaget forlod Folketinget. I øvrigt ved jeg ikke, hvad det ærede Medlem mente med, at en Udtalelse af mig om en vis Modstand, jeg havde følt under denne Sags Behandling, skulde være en Insinuation. Jeg har med Hensyn til en saadan Modstand ikke nødig at tænke paa andet end, hvad der foreligger officielt. Det ærede Medlem har selv her i Tinget den 15. Januar aabenlyst gjort Modstand mod de Bestræbelser, her er Tale om. Det ærede Medlem udtalte den Gang i en haanende Tone, at den Vej, jeg havde haabet at kunne komme frem ad til Løsning af denne Opgave: at fastsætte lavere Rente og Afdragsydelse i de sønderjydske Landsdele for Laantagere i Hypoteklaanefonden, sikkert vilde vise sig impassabel, for, som det ærede Medlem sagde:

„Naar man har faaet ca. 20 Mill. Kr. gennem private Institutioner som Laan, der er stiftet af Hypotekbanken, kan man ikke regne med paa et givet Tidspunkt at opnaa Rentefaciliteter fra de saaledes laangivende Institutioner.“

Jeg kunde ikke forstaa den Udtalelse af det ærede Medlem i Januar Maaned paa anden Maade end, at det næsten var det samme som at sige til de paagældende Institutioner, at der ikke er Grund til at yde saadanne Rentefaciliteter. Det tør jeg nok betragte som en vis Modstand mod de Bestræbelser, her er udfoldet. Men læg Mærke til, at det, det ærede Medlem her i Januar fremsætter om denne Sag, er ikke en Gang Betæneligheder af juridisk Karakter som dem, der rulles op her i Dag af det ærede Medlem og det ærede Medlem Hr. Vejen. Nej, det er Vanskeligheder, der kan skabes gennem dette, at de paagældende Forsikringsselskaber ikke skal yde Rentefaciliteter. Jeg haaber, at det ærede Medlem ikke alt for stærkt stadig vil understrege disse Udtalelser fra Januar Maaned, og jeg vil gerne opfordre det